

hallastusse parrast. Wotta julgust minno
sanna peäle, ja ussu ennast isä armastusse
sisse." — Noor mees küssendas siis kibbe-
da süddame wallo al: Sest sammast, et isä
armastus löpmatta on minno wasto, näi-
tab minno pat sedda raslem minno melest
ollewad. Kuidas ial saaksin, julgeste isä
silmi wadata! — Teed käies ja isä-maia
liggi samas, wibis noor mees, ldi silmad
allapiddi, ja ütles: Ei mitte; ei tohhi mitte
isä-maia alluse ülle astuda. — Wanna
isä kätte ollid senni rõõmsad sannumed
joudnud armsa poja ümberpödrmissest.
Tõttis nore mehhe jouoga pole tee peäl
poia wasto, ja kui olli temmaga kokko sa-
nud, hakkas poja ümber kaela, ning, et poeg
olli täis kibbedat wallo põlwele mahha lan-
gend, tõstis isä tedda ülles ja nuttis rõõm-
parrast poja kaelas. „Eks sa ei olle ikka weel
minno kallis poeg?" ütles isä, „ning nüüd
ehk weel kallim kui enne sedda, sest et olled

hakkand, udes ellus käima." — Isä wiis
poega omma kotta, ja teggi temmale keik
head, weel rohkeminne kui enne sedda. Ag-
ga nore mehhe ellopäwad kullusid ärra mur-
res, ja temma aastad dhkamisega. Salla-
ja olli ikka südda temmal leinamas ja kurb.
Jggaford et näggi omma au-wäärt ellatand
isä, ldi poeg silmad mahha. Isäl olli sest
wägga halle meel, ja ütles poiale: „Kas
tahhad siis allati kurb olla? Oh wotta kind-
lat meelt, ja hakka wahhest, minno süddant
ja armastust diete ärratundma." — Poeg
wastas ja ütles: Et olled mind wasto wõt-
nud ilma pahha saana mulle ütlematta, kui-
das lähkäsin sedda ilma unustama! —
Se peäle ütles isä lahke näoga ja pehme
sannaga: „Eks sa ei olle kangeste isseens-
nese peäle kohhut moistnud, mo poioke?
Agga nüüd eksitusse d on sännust ülle läi-
nud, ja ue ello: pääw sinno seest tousnud.
Et jätta wahhest nut mahha, ja kõnni rõõm-